

Jurisprudența recentă a CJUE de interpretare a Regulamentului (CE) nr. 2201/2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești

1. **Cauza C-404/14** - aprobarea unei convenții de partaj succesoral încheiate de tutorele unor copii minori în numele acestora constituie o măsură privind exercitarea răspunderii părintești, în sensul articolului 1 alineatul (1) litera (b) din acest regulament, iar nu o măsură privind succesiunile, în sensul articolului 1 alineatul (3) litera (f) din regulament, exclusă din domeniul de aplicare al acestuia.
2. **Cauza C-215/15** - Acțiunea prin care unul dintre părinți solicită instanței să suplinească lipsa consimțământului celuilalt părinte pentru călătoria copilului lor în afara statului membru în care acesta are reședința și pentru eliberarea unui pașaport pe numele acestui copil intră în domeniul de aplicare material al Regulamentului și aceasta chiar și atunci când hotărârea pronunțată ca urmare a acestei acțiuni va trebui să fie luată în considerare de autoritățile statului membru al cărui cetățean este copilul menționat în cadrul procedurii administrative privind eliberarea acestui pașaport.
Articolul 12 alineatul (3) litera (b) din Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că competența instanțelor sesizate cu soluționarea unei cereri în materia răspunderii părintești nu poate fi considerată ca fiind „acceptată în mod expres sau în orice alt mod neechivoc de către toate părțile la procedură”, în sensul acestei dispoziții, pentru simplul motiv că mandatarul ad litem care îl reprezintă pe pârât, desemnat din oficiu de aceste instanțe având în vedere imposibilitatea de a notifica acestuia din urmă cererea de sesizare, nu a invocat neкомпetența instanțelor menționate.
3. **Cauza C-376/14** - Articolul 2 punctul 11 și articolul 11 din Regulament trebuie interpretate în sensul că, în situația în care deplasarea copilului a avut loc în conformitate cu o hotărâre judecătorească executorie provizoriu care a fost ulterior infirmată printr-o hotărâre judecătorească prin care s-a stabilit reședința copilului la domiciliul părintelui care locuiește în statul membru de origine, instanța din statul membru în care a fost deplasat copilul, sesizată cu o cerere de înapoiere a copilului, trebuie să verifice, procedând la o evaluare a ansamblului împrejurărilor specifice ale cauzei, dacă copilul avea încă reședința obișnuită în statul membru de origine imediat înainte de pretinsa reținere ilicită. În cadrul acestei evaluări, trebuie să se țină seama de faptul că hotărârea judecătorească de autorizare a deplasării putea fi executată cu titlu provizoriu și era atacată cu apel. Regulamentul nr. 2201/2003 trebuie interpretat în sensul că, în situația în care deplasarea copilului a avut loc în conformitate cu o hotărâre judecătorească

executorie provizoriu care a fost ulterior infirmată printr-o hotărâre judecătorească prin care s-a stabilit reședința copilului la domiciliul părintelui care locuiește în statul membru de origine, neînapoierea copilului în acest stat membru după cea de a doua hotărâre este ilicită, iar articolul 11 din regulament își găsește aplicarea dacă se consideră că, imediat înainte de această reținere, copilul avea încă reședința obișnuită în statul membru de origine. Dacă se consideră că, dimpotrivă, copilul nu mai avea la acest moment reședința obișnuită în statul membru de origine, hotărârea de respingere a cererii de înapoiere întemeiate pe dispoziția menționată este luată fără a aduce atingere aplicării normelor privind recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești pronunțate într-un stat membru stabilite în capitolul III din același regulament.

4. **Cauza C-656/13** - Articolul 12 alineatul (3) din Regulament trebuie interpretat în sensul că poate să constituie, în scopul unei proceduri în materia răspunderii părintești, temeiul competenței unei instanțe dintr-un stat membru care nu este cel al reședinței obișnuite a copilului chiar și atunci când nicio altă procedură nu este pendinte în fața instanței alese.

Articolul 12 alineatul (3) litera (b) din Regulament trebuie interpretat în sensul că nu se poate considera că competența instanței sesizate de o parte pentru a soluționa o procedură în materia răspunderii părintești a fost „acceptată în mod expres sau în orice alt mod neechivoc de către toate părțile la procedură”, în sensul acestei dispoziții, atunci când pârâta din această primă procedură inițiază, ulterior, o a doua procedură în fața aceleiași instanțe și invocă, în cadrul primului act care îi incumbă în prima procedură, necompetența acestei instanțe.

5. **Cauza C-436/13** - Competența în materia răspunderii părintești, prorogată, în temeiul articolului 12 alineatul (3) din Regulament în favoarea unei instanțe dintr-un stat membru sesizate de comun acord cu o procedură de către titularii răspunderii părintești încetează odată cu pronunțarea unei hotărâri care a dobândit autoritate de lucru judecat în această procedură.

6. **Cauza C-184/14** - Articolul 3 literele (c) și (d) din Regulamentul (CE) nr. 4/2009 privind competența, legea aplicabilă, recunoașterea și executarea hotărârilor și cooperarea în materie de obligații de întreținere trebuie interpretat în sensul că, în cazul în care o instanță dintr-un stat membru este sesizată cu o acțiune privind separarea sau desființarea legăturii conjugale dintre părinții unui copil minor, iar o instanță din alt stat membru este sesizată cu o acțiune privind răspunderea părintească asupra acestui copil, o cerere având ca obiect o obligație de întreținere față de același copil este accesorie numai acțiunii privind răspunderea părintească, în sensul articolului 3 litera (d) din acest regulament.